

som bevirkede, at der i Udvalget og navnlig af et af dets meest ansete Medlemmer blev reist stor Tvivl om, om netop denne formelle Betænkelse ikke maatte gjøre, at man heller denne Gang burde undlade at stille Krigsforlaget, men, som jeg allerede har tilladt mig at antyde, jeg for min Deel holder mig overbevist om, at et Votum af Thinget i denne Sag paa ingen Maade enten vil være overflødig eller unyttigt, end sige skadeligt (Hør!).

Hvad Forslaget under Nr. 32 angaaer, der gaaer ud paa, at den forlangte Sum af 146,776 Rbd. til Munderingsstykker for Reserver og Forstærkningsbataillonerne og Jægercorpserne ikke skal bevilges, da forekommer det mig, at de Erindringer, som den ærede Krigsminister har anført derimod, ikke ere saa ganske træffende (Hør!). Det maa jo ganske vist staae fast, at vi saa umiddelbart efter en Krig, som har kostet Staten saa overordentlig Meget, ere særligt opfordrede til, om jeg maa bruge det Udtryk, at veie enhver Udgift, som vi indlade os paa, og ikke indlade os paa nogen Udgift, som muligens maatte kunne opsættes. Men nu er det for det Første med Guds Hjælp ikke Regelen, men Undtagelsen, at vi have Krig, og dernæst er det med Guds Hjælp at haabe, at der mellem hver Gang, vi have Krig, vil forløbe ret mange Aar, og endelig er det vist, at Klædningsstykker, der hænge forarbejdede, neppe ere saa lette at conservere, eller i sin Tid passende til Brug, som hvis man ialfald havde ladet Klædet ligge i usforarbejdet Tilstand. Men dertil kommer endnu, at der navnlig i en med Haandværkere saa vel forsynet By som Kjøbenhavn, der er Hoveddepotsteden for Krigsvæsenet, let kan, hvad ogsaa Erfaringen har vist, i en forholdsvis meget kort Tid skaffes ikke blot det nødvendige Materiale tilstede, men endogsaa de

nødvendige Klædningsstykker fabrikere, og det er derfor, at vi, som have stillet dette Forslag, uden at der, saavidt jeg mindes, har været reist den mindste Modstand mellem os, have troet det rigtigt at anbefale, at denne Udgift ikke bevilges. Det var overhovedet værd at vide, om det forholder sig, som jeg troer, at man før 1848 virkelig ikke havde et saadant Opslag af Munderingsstykker for Reserver og Forstærkningsbataillonerne og Jægercorpserne, som her tilsigtes. Jeg troer ikke, at man havde det, og dersom jeg ikke tager Feil deri, kan det ikke nægtes, at ogsaa dette Moment maa opfordre os til ikke let at gaae ind paa den foreslaaede Udgift, idetmindste ikke for Diebliffet.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (A. Hage) under Nr. 29 har foreslaaet, at 24,656 Rbd. 24 Sk. til Chacots med Pompons skulle udgaae, maa jeg tilstaae, at ogsaa jeg, efter hvad jeg for Diebliffet kan sjonne, troer, at burde slutte mig dertil. Allerede det opløste Folkethings Finantsudvalgs Majoritet havde den bestemte Formening, at denne Udgift ikke burde bevilges, og jeg troer, at det Forsvar, den ærede Minister har ført for disse Chacots og Pompons, ikke kan Andet end have vist, at megen Nødvendighed eller Foranledning til deres Anskaffelse visselig ikke har været tilstede. Det er overhovedet ganske mærkeligt, at idetmindste visse Landes Krigshistorie viser, at det Slags Hovedbedækninger mere synes at være en Parade-, en Pyntesag, end en Ryttesag (A. Hage: Hør!); thi det er bekkendt, at det er gaaet med mangen Armee som med vor, at, naar den virkelig skulde i Felten, foresat den Huen, den saakaldte „ungerste Hue“, ligesom jeg ogsaa har hørt — ja, jeg er endog temmelig vis derpaa —, at vore Soldater ikke sølte Savnet af disse Chacots.